FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

föredraget den 19 maj 1998 *

A — Inledning

1. I det förevarande fallet för Konungariket Nederländerna talan om utfående av ett exportbidrag för korn på över 3 miljoner HFL, vilket kommissionen har vägrat godkänna med motiveringen att varan hade lämnat tullområdet redan innan deklarationen lämnades in, vilket innebar att några kontroller inte hade kunnat företas. Det förevarande fallet handlar dessutom om frågan om sökanden inom rätt tid har presenterat de nödvändiga bevisen för att den har förhållit sig korrekt.

B — Saken och parternas argument

2. Det exportbidrag som görs gällande avser korn som levererades från Nederländerna till Ryssland. Ifrågavarande korn exporterades med fartyg, på MS Stankov. Detta lämnade gemenskapens område den 25 november 1989.

3. I sin sammanfattande rapport från oktober 1993 motiverade kommissionen avslaget av finansieringen med att tulldokumenten hade mottagits först den 27 november 1989 av den nederländska tullen i Terneuzen, men att fartyget hade lämnat gemenskapens tullområde redan den 25 november. Enligt rapporten hade de nederländska myndigheterna uppgett att exportdokumenten hade presenterats vid veckoslutet. Eftersom det tullkontor som egentligen var behörigt var stängt under veckoslutet hade ett annat kontor [1] handlagt saken och även tagit prover för en efterföljande analys som dock inte genomfördes. Det behöriga kontoret hade därefter tagit emot dokumenten på måndagen, den 27 november 1989. Av Lloyds register över fartygsförflyttningar framgår dock att fartyget inte hade anlöpt Terneuzen utan hade lämnat gemenskapens område direkt från Gent. Eftersom exportdeklarationen hade tagits emot efter utskeppningen respektive efter det att fartyget hade löpt ut och att det inte förelåg något konkret bevis för att varan hade deklarerats vid det behöriga tullkontoret för att möjliggöra eventuella (fysiska) kontroller kan, enligt kommissionen, exportbidraget inte finansieras.

4. Den kontroll som låg till grund för den sammanfattande rapporten ägde rum år 1991.

* Originalspråk: tyska.

1 — Enligt sökanden i det förevarande målet rörde det sig här om tullkontoret i Terneuzen.

Kontrollen avsåg framför allt det nederländska organ som ansvarade för utbetalningarna, Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten (nedan kallat HPA). Resultaten av denna kontroll förelåg redan i en rapport av den 14 januari 1992. Även här riktades uppmärksamheten på skillnaden mellan datumet för utskeppningen respektive avgången, å ena sidan, och deklarationen, å andra sidan. Detta ledde — enligt rapporten — till osäkerhet vad gäller frågan om varorna hade exportdeklarerats inom den föreskrivna fristen, det vill säga före avgången, och om tullen haft möjlighet att kontrollera produkterna. Kommissionen (EUGFJ [2]) begärde därför att sökanden skulle inkomma med ytterligare uppgifter för att räta ut dessa frågetecken.

5. Denna begäran om ytterligare uppgifter respektive bevis upprepade kommissionen därefter flera gånger. Detta ledde även till en skriftväxling [3] mellan kommissionen och de nederländska myndigheterna. Kommissionen fastställde slutligen den 15 december 1992 som slutdatum för ingivande av de ifrågavarande handlingarna och bevisen.

6. Den 14 december 1992 meddelade de nederländska myndigheterna i en skrivelse att man avsåg att skicka vissa dokument vid ett senare tillfälle. Handlingarna inkom därefter till kommissionen den 19 respektive den 20 juli 1993. Bland dessa fanns också tullmyndighetens formulär på vilket vederbörande tulltjänsteman hade gjort handskrivna anteckningar enligt vilka varorna hade deklarerats och förtullats den 25 november och att förfarandet hade avslutats den 27 november 1989. Dessa uppgifter hade vederbörande tulltjänsteman lämnat i december 1989 som svar på en fråga från HPA.

7. Enligt sökanden har de berörda myndigheterna gjort allt som var nödvändigt för att säkerställa iakttagandet av gemenskapsföreskrifterna. Sökanden har anfört att eftersom det behöriga tullkontoret vanligen var stängt under veckosluten så hade ett annat tullkontor tullbehandlat varan den 25 november och även tagit prover. Handlingarna överlämnades därefter till det behöriga tullkontoret som avslutade ärendet närmast påföljande arbetsdag, måndagen den 27 november, men därvid av förbiseende inte angav den dag på formuläret då det faktiska mottagandet skedde, den 25 november, utan den 27 november.

8. I övrigt har sökanden presenterat omfattande förklaringar som visar att fartyget verkligen befann sig i Terneuzen den 25 november.

9. Enligt kommissionen är detta förhållande inte avgörande. Kommissionen bestrider heller inte att fartyget löpte ut den 25 november. Den fråga som enligt kommissionen är den viktiga är om exportdeklarationen mottogs innan fartyget lämnade tullområdet och om det fanns möjlighet att genomföra kon-

2 — Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.
3 — Se bland annat bilagorna 2 och 3 till ansökan.

troller. Enligt kommissionen har sökanden inte i rätt tid presenterat de nödvändiga bevisen för detta.

10. Då sökanden är av en annan uppfattning har denne väckt talan och yrkat

— att kommissionens beslut C (93) 3364 slutl. av den 25 november 1993, offentliggjort i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 8 december 1993 (L 301, s. 13), om avslutning av medlemsstaternas räkenskaper över de utgifter för räkenskapsåret 1990 som finansieras av garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) skall ogiltigförklaras i den del som det innebär att ett belopp om 3 317 344,26 HFL avseende exportbidrag för spannmål utesluts från räkenskapsavslutet, och

— att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Kommissionen har yrkat

— att talan skall ogillas, och

— att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

11. Sökanden vänder sig mot hur kommissionen har tillämpat artikel 8.2 i rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken. [4] Man kan inte klandra sökanden för några som helst oegentligheter eller försummelser. I vart fall har de nederländska myndigheterna uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 8.1 i förordning nr 729/70. De har i det förevarande fallet sett till att alla villkor som följer av gemenskapsreglerna, särskilt enligt artiklarna 3, 4 och 47 i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter, [5] var uppfyllda då exportbidraget beviljades.

12. Kommissionen anser inte att detta är den avgörande frågan. Det som enligt kommissionen är det viktiga är i stället om de nödvändiga bevisen för sökandens påstående har presenterats i rätt tid. "I rätt tid" betyder i detta fall inom den av kommissionen fastställda fristen som löpte ut den 15 december 1992.

4 — EGT L 94, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 3, s. 23.

5 — EGT L 351, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 216.

C — Relevanta rättsliga bestämmelser

13. Artikel 2.1 i förordning nr 729/70 har följande lydelse:

"Bidrag vid export till tredje land, beviljade i enlighet med gemenskapsbestämmelserna och inom ramen för den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna, skall finansieras enligt villkoren i artikel 1.2 a."

I nämnda artikel 1.2 a föreskrivs följande:

"Garantisektionen skall finansiera

a) bidrag vid export till tredje land,

..."

14. Relevanta är vidare artiklarna 3, 4 och 47 i förordning nr 3665/87. I artikel 3.1 föreskrivs följande:

"Med exportdag avses den dag då tullmyndigheten tar emot den exportdeklaration i vilken det anges att en bidragsansökan kommer att lämnas in."

Artikel 3.2 har följande lydelse:

"Dagen för mottagandet av exportdeklarationen skall vara avgörande för

a) bidragssatsen, om bidraget inte har fastställts i förväg,

..."

I artikel 3.4 föreskrivs följande:

"Exportdagen skall vara avgörande när den exporterade produktens kvantitet, slag och egenskaper fastställs."

15. Artikel 4.1 har följande lydelse:

"... skall bidraget betalas ut först sedan det styrkts att de produkter för vilka en exportdeklaration tagits emot har lämnat gemenskapens tullområde i oförändrat skick inom 60 dagar *från* den dag då exportdeklarationen togs emot." [6]

16. Artikel 47 innehåller föreskrifter om förfarandet vid utbetalningen av bidrag.

17. I artikel 8.1 i förordning nr 729/70 föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna skall i enlighet med nationella bestämmelser i lagar och andra författningar vidta de åtgärder som är nödvändiga för att

— försäkra sig om att de transaktioner som finansieras av fonden verkligen äger rum och att de genomförs korrekt,

— förhindra och beivra oegentligheter,

— indriva belopp som förlorats till följd av oegentligheter eller försumlighet.

..."

6 — Min kursivering.

18. I artikel 8.2 första meningen föreskrivs följande:

"Om en fullständig indrivning inte kan åstadkommas skall de finansiella följderna av oegentligheter och försummelser bäras av gemenskapen, med undantag för följderna av sådana oegentligheter eller försummelser som kan tillskrivas myndigheter eller andra organ i medlemsstaterna."

D — Bedömning

19. Först och främst skall prövas om det inte redan före utgången av fristen den 15 december 1992 förelåg tillräckliga bevis för att exportdeklarationen hade mottagits av tullmyndigheten redan innan fartyget hade löpt ut. Sökanden har i detta sammanhang åberopat HPA:s akter. Tullmyndighetens formulär med vederbörande tulltjänstemans handskrivna anteckningar hade befunnit sig där redan vid tidpunkten för kommissionens kontroll år 1991 (detta formulär finns intaget som bilaga 15 till ansökan). Av dessa noteringar framgår att exportdeklarationen mottogs den 25 november 1989, att varan förtullades samma dag och att handläggningen av dessa dokument avslutades den 27 november 1989. Det kunde därför inte råda någon tvekan om att varorna hade deklarerats hos tullmyndigheten redan före fartygets avgång.

20. Kommissionen har i detta hänseende påpekat att dessa anteckningar inte fanns på det formulär — vilket bifogats bilaga 13 i ansökan [7] — som fanns i HPA:s akt. Kommissionen har även gjort gällande att HPA:s stämpel endast finns på det formulär där tulltjänstemannens noteringar inte finns (bilaga 13 till ansökan). Kommissionen har därav dragit slutsatsen att HPA har fattat sitt beslut att bevilja bidraget på grundval av dokumentet i bilaga 13, det vill säga utan kunskap om den behörige tulltjänstemannens senare förklaringar.

21. Denna slutsats behöver man inte nödvändigtvis dra. Såsom sökanden har anfört tillkom anteckningarna på en fråga från HPA. Denna var sålunda informerad om innehållet.

22. Detta har dock inte någon betydelse i det förevarande fallet. Det som är viktigt är om formuläret med tulltjänstemannens handskrivna anteckningar hade gjorts tillgängligt för kommissionen i rätt tid. Kommissionen

7 — Bilaga 13 innehåller liksom bilaga 15 tullkontorets formulär angående förtullningen av den nu omtvistade varan. Den behörige tulltjänstemannens anteckningar finns dock endast på formuläret i bilaga 15.

förnekar detta. Det ifrågavarande formuläret (bilaga 15 till ansökan) kom kommissionen till handa först den 19 juli 1993 med fax.

23. Eftersom formuläret med tulltjänstemannens anteckningar inte bär HPA:s stämpel — i motsats till det formulär som inte har några sådana anteckningar — kan man i vart fall instämma med kommissionen så långt att detta formulär inte registrerades officiellt av HPA. Man kan därför utgå i från att det inte var tillgängligt för kommissionen vid kontrollen av HPA-akterna.

24. Av detta skäl kan man inte heller dra några slutsatser av en annan anmärkning på detta formulär. Under rubriken "Avgångskontorets kontroll" har för hand antecknats "överensstämmer" och en tjänstestämpel med datumet den 27 november 1989 anbringats. Att exportdeklarationen skulle ha mottagits redan den 25 november framgår inte av denna rubrik. Man kan därför inte dra slutsatsen att en kontroll hade företagits redan den 25 november, vilken hade lett till resultatet "kategori överensstämmer".

25. Sökanden har dessutom åberopat sina skrivelser av den 25 juni och den 17 juli 1992 för att visa att han presenterat de nödvändiga bevisen i rätt tid (dessa skrivelser finns i bilaga 2 respektive bilaga 3 till ansökan). De innehåller dock endast ytterligare förklaringar från de behöriga myndigheterna.

26. Myndigheterna uppger i dessa skrivelser bland annat att tullkontoret i Terneuzen var stängt den 25 och den 26 november 1989, men att exportdeklarationen handlades av ett annat tullkontor. MS Stankov hade angjort Terneuzen den 25 november 1989. Där hade tulltjänstemännen tagit prover som därefter hade undersökts av förvaltningens experter. Deklarationen hade sedan handlagts påföljande arbetsdag, den 27 november.

27. Enligt sökanden är det härvid fråga om officiella uppgifter som har lämnats under ed. Detta framgår dock inte av ordalydelsen av skrivelserna. Skrivelserna kan därför inte anses som tillräckliga bevis. I detta sammanhang skall hänvisas till domstolens praxis i samband med avslut av EUGFJ:s räkenskaper. Om kommissionen vägrar att påföra EUGFJ vissa kostnader, med motiveringen att medlemsstaten har åsidosatt gemenskapens föreskrifter, ankommer det enligt denna praxis på medlemsstaten själv att visa att villkoren för en finansiering som kommissionen

har avslagit är uppfyllda. [8] När det gäller frågan om en medlemsstat har företagit nödvändiga kontroller är det inte tillräckligt att denna stat endast påstår att sådana kontroller har företagits utan att presentera några bevis för detta. [9]

28. I det förevarande fallet har kommissionen avslagit finansieringen, eftersom tullbehandlingen enligt uppgifterna i HPA:s akter hade avslutats först efter det att fartyget hade löpt ut. Det ankommer nu på medlemsstaten att visa att exportdeklarationen förelåg i rätt tid och att därmed villkoren för finansieringen var uppfyllda. De behöriga nederländska myndigheterna presenterade emellertid inte några bevis som kunde stödja påståendena i skrivelserna från juni och juli 1992 inom den fastställda fristen, vilken löpte ut den 15 december 1992.

29. Visserligen torde det — trots de delvis motstridande och ofullständiga utdragen ur sluss- och hamnkontorets register i Terneuzen och ur sjöfartsregistret samt kommissionens motsatta antagande — förhålla sig så att det nämnda fartyget passerade Terneuzen den 25 november 1989. (Sökanden har anfört att det torde vara praktiskt taget omöjligt för fartyg av MS Stankovs storlek att sticka direkt ut till havs från Gent och att sådana fartyg måste passera slussarna i Terneuzen.) Enbart detta kan dock inte räcka som bevis för att den ifrågavarande tullbehandlingen hade klarats av denna dag.

30. I den av sökanden presenterade skrivelsen nämns dessutom att så kallade siktprov togs och sedan analyserades. Kommissionen har med rätta anfört att inga protokoll av analyserna skickades med. Inte heller de båda skrivelserna av den 25 juni och den 17 juli 1992 utgör därför tillräckliga bevis.

31. Sökanden har dessutom hänvisat till ett meddelande från tullkontoret för att visa att siktprov har tagits och vars resultat stämmer överens med det innehåll som angetts i deklarationen. (Detta meddelande finns i bilaga 14 till ansökan.) Vad gäller detta meddelande är det dock endast fråga om allmänna anvisningar av vilka det inte går att sluta sig till att några siktprov har tagits från MS Stankov den 25 november.

32. Sökanden har på denna punkt dessutom anfört att det inte finns någon legal skyldighet att ta några prover vid export av korn för vilken ett exportbidrag skall betalas. Detta har kommissionen inte bestritt men har pekat på att det här är fråga om huruvida

8 — Dom av den 10 november 1993 i mål C-48/91, Nederländerna mot kommissionen (REG 1993, s. I-5611), punkt 16, och av den 24 mars 1988 i mål 347/85, Förenade kungariket mot kommissionen (REG 1988, s. 1749), punkt 14.

9 — Dom av den 12 juni 1990 i mål C-8/88, Tyskland mot kommissionen (REG 1990, s. I-2321), punkt 25 och flera följande punkter.

myndigheten över huvud taget haft möjlighet att ta sådana prov. Det som är avgörande är inte skyldigheten — som inte föreligger här — att företa en kontroll utan möjligheten till kontroll.

33. Femte övervägandet i ingressen till förordning nr 3665/87 skulle kunna utgöra en hållpunkt för att den ifrågavarande varan skall kontrolleras. Det heter där följande: "De behöriga myndigheterna måste kontrollera att de produkter som lämnar gemenskapen ... verkligen är samma produkter som har tullbehandlats för export." Inte heller här föreskrivs det att några prov skall tas. Sökanden klandras dock inte för att han inte skulle ha tagit några prov. Klagomålet avser i stället att varan inte längre befann sig inom gemenskapens område vid den tidpunkt då exportdeklarationen mottogs. Det fanns således inte längre några som helst möjligheter att pröva om ett exportbidrag över huvud taget fick utbetalas i detta fall.

34. Frågan är därvid inte — såsom sökanden har anfört — huruvida bidragsbeloppet har ändrats mellan den 25 och den 27 november, vilket inte bestrids. En skada kan också ha uppstått genom en felaktig utbetalning av exportbidraget.

35. Även när det gäller frågan om fristen som löpte ut den 15 december 1992 eventuellt har kunnat hållas till följd av sökandens skrivelse av den 14 december 1992 måste fastslås att denna skrivelse inte innehåller några ytterligare bevis utan endast förutskickar att vissa dokument skulle översändas vid ett senare tillfälle.

36. Man kan därför inte utgå ifrån att kommissionens frist har hållits till följd av denna skrivelse. Att skaffa fram de nödvändiga bevisen kan inte ha varit så tidsödande att det var omöjligt att hålla fristen. Att det skulle föreligga särskilda omständigheter har inte gjorts gällande av myndigheterna. Eftersom de nödvändiga bevisen heller inte presenterades omedelbart efter denna skrivelse, utan — såsom kommissionen med rätta har påpekat — först sju månader senare och utan någon som helst förklaring till förseningen har sökanden inte heller hållit fristen med hjälp av sin skrivelse av den 14 december.

37. Konungariket Nederländerna har därför inte — åtminstone inte inom den av kommissionen fastställda fristen — presenterat de nödvändiga bevisen för att utbetalningen av exportbidraget var riktig.

38. Att en sådan frist kan fastställas följer av artikel 1.3 i kommissionens förordning (EEG) nr 1723/72 om avslut av räkenskaper gällande EUGFJ. [10] Artikel 1.3 har följande lydelse: "Ytterligare uppgifter får lämnas in till kommissionen inom en tidsfrist som kommissionen skall fastställa med särskild hänsyn till hur mycket arbete som krävs för att lämna de aktuella uppgifterna. Om inte uppgifterna lämnas inom den fastställda tidsfristen, skall kommissionen fatta beslut på grundval av de uppgifter den har tillgång till vid utgången av tidsfristen, utom i de fall då förseningen beror på särskilda omständigheter." Enligt denna föreskrift kan kommissionen avslå finansieringen av exportbidraget, trots att sökanden presenterar de nödvändiga bevisen, men inte gör detta inom den av kommissionen fastställda fristen.

39. Detta har domstolen även bekräftat i sin dom i målet Tyskland mot kommissionen som kommissionen har åberopat. [11] Beträffande kommissionens behörighet att fastställa en frist hänvisade domstolen till första övervägandet i ingressen till förordning nr 422/86. [12] I detta övervägande anges följande: "För att medlemsstaternas räkenskaper skall kunna granskas snabbt måste kommissionen ha möjlighet att fastställa en tidsfrist inom vilken medlemsstaterna skall lämna in nya uppgifter, varvid hänsyn skall tas till hur långt arbetet med räkenskapsavslutet har fortskridit."

40. Enligt artikel 1.3 i förordning nr 1723/72 skall kommissionen alltså fatta beslut på grundval av de uppgifter som den har tillgång till vid utgången av tidsfristen. Av artikel 4.1 i förordning nr 3665/87 framgår indirekt att exportdeklarationen måste mottas före den tidpunkt då varorna lämnar tullområdet. Det nödvändiga beviset för detta — som även nämns i artikel 4.1 — har inte presenterats, eftersom det vid fristens utgång inte förelåg några bevis för att tulldeklarationen hade mottagits den 25 november 1989.

41. Eftersom sökanden inte har uppfyllt villkoret för betalning av bidraget enligt artikel 4.1 i förordning nr 3665/87, skall enligt kommissionens uppfattning finansieringen av exportbidraget avslås enligt artikel 2 i förordning nr 729/70. Enligt artikel 2.1 skall nämligen endast sådana bidrag finansieras som är "beviljade i enlighet med gemenskapsbestämmelserna och inom ramen för den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna".

42. Enligt sökandens uppfattning grundas kommissionens beslut i stället på artikel 8.2 i samma förordning. Ingressen till kommissionens beslut refererar enligt sökanden såväl till artikel 2 som till artikel 8 och i själva beslutet anges inte uttryckligen rättsgrunden för avslaget på finansieringen i det förevarande fallet. Man kan därför inte på förhand

10 — Kommissionens förordning (EEG) nr 1723/72 av den 26 juli 1972 om avslut av räkenskaper gällande garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EGT L 186, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 4, s. 242) i den lydelse som följer av kommissionens förordning (EEG) nr 422/86 av den 25 februari 1986 om ändring av förordning (EEG) nr 1723/72 om avslut av räkenskaper gällande garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EGT L 48, s. 31; svensk specialutgåva, område 3, volym 20, s. 106).

11 — Dom av den 22 juni 1993 i mål C-54/91, Tyskland mot kommissionen (REG 1993, s. I-3399).

12 — Dom i mål C-54/91, Tyskland mot kommissionen (nämnd i fotnot 11), punkt 13.

utgå från att kommissionen har stött sig på artikel 2 när den fattade sitt beslut.

43. Kommissionen har i detta sammanhang med rätta hänvisat till femte övervägandet i ingressen till beslutet som beträffande bidrag för export till tredje länder uttryckligen hänvisar till artiklarna 2 och 3 i förordning nr 729/70.

44. I övrigt har kommissionen också med rätta påpekat att villkoren i artikel 8.2 inte är uppfyllda, eftersom de nederländska myndigheterna, genom att först efter arton månader respektive sju månader efter utgången av den sistnämnda fristen ha översänt dokumenten till kommissionen, har visat försummelse som gör att en finansiering inte är berättigad.

45. Eftersom det sålunda är klart att Konungariket Nederländerna i vart fall inte har presenterat de nödvändiga bevisen i rätt tid, finns det inga skäl att (delvis) ogiltigförklara kommissionens beslut.

46. Enligt sökanden skall beslutet även ogiltigförklaras på grund av en överträdelse av artikel 190 i EG-fördraget i vilken föreskrivs att beslut skall vara motiverade. Enligt sökanden fattade kommissionen sitt beslut dels på grundval av oriktiga uppgifter. Även om det skulle förhålla sig på detta sätt — ovan har visats att det förhöll sig tvärtom — skulle detta inte medföra en överträdelse av artikel 190. Enligt denna artikel krävs endast att beslut skall vara motiverade. Om denna motivering är riktig eller felaktig skall inte prövas enligt artikel 190.

47. Sökanden anser också att artikel 190 har överträtts på grund av att kommissionen i sitt beslut inte klart har uttalat varför den förkastade de enligt sökandens uppfattning klara bevisen. Detta har kommissionen bestritt.

48. Enligt domstolens praxis beror omfattningen av den i artikel 190 föreskrivna motiveringsskyldigheten på arten av den ifrågavarande akten och det sammanhang i vilket denna har antagits. I detta sammanhang har hänsyn även tagits till de särskilda förhållanden som gäller för utarbetandet av beslut om avslut av EUGFJ:s räkenskaper. [13]

49. I det förevarande fallet förekom det en omfattande skriftväxling mellan kommissionen (EUGFJ) och de behöriga myndigheterna. Man kan därför utgå ifrån att myndigheterna hade kännedom om skälen till det

13 — Dom av den 25 februari 1988 i mål 327/85, Nederländerna mot kommissionen (REG 1988, s. 1065), punkt 13, och dom i mål C-54/91, Tyskland mot kommissionen (nämnd i fotnot 11), punkterna 10 och 12.

beslut som kommissionen senare fattade. Dessutom framgår det redan av rapporten av den 14 januari 1992 att det var oklart om varorna hade exportdeklarerats i rätt tid och om tullen hade haft möjlighet att kontrollera produkten. Detta var skälet till att ytterligare uppgifter begärdes. I den sammanfattande rapporten från oktober 1993 anges som skäl för avslaget av finansieringen att exportdeklarationen hade mottagits efter det att fartyget hade lämnat tullområdet och att det inte förelåg några konkreta bevis för att varan hade deklarerats hos tullen för att i förekommande fall möjliggöra kontroller. Dessutom begärde kommissionen i ett telex av — enligt kommissionens uppgifter — den 12 november 1992 mer precisa bevis för att deklareringen verkligen hade ägt rum redan den 25 november 1989 och att prover hade tagits.

50. Det måste därför ha stått klart för sökanden vilka skälen var till att finansieringen skulle avslås respektive slutligen avslogs och vilka bevis som han skulle presentera. Dessutom hade sökanden haft möjlighet att i samband med den omfattande skriftväxlingen ställa ytterligare frågor till kommissionen avseende de bevis som han hade ombetts att presentera.

51. Artikel 190 i EG-fördraget har således heller inte överträtts.

Rättegångskostnader

52. Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

E — Förslag till avgörande

53. Jag föreslår därför följande beslut:

1) Talan ogillas.

2) Konungariket Nederländerna skall ersätta rättegångskostnaderna.